

NS Nyhedsbrev

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1107

01.06.2024 (135)

Michael Kühnen

Den anden revolution Bind II: Folkets stat

Del 4

For race og nation

Vi havde antaget, at det var nødvendigt for vores folks lykke og fremtid at give mening til det völkische liv.

Den første, selvindlysende mening er at sikre den nationale fremtid. Til det har vores folk brug for et tilstrækkeligt livsrum. Ideen om Riget er rammen for en tysk verdensmagtspolitik, som skal vise sit værd i spændingsfeltet mellem vores had til den etablerede efterkrigsorden og nødvendigheden af racemæssig loyalitet i racekampen mellem hvide og farvede.

Alt dette er selvfølgelig kun sandt under forudsætning af, at nationalsocialismen og dens idé om nationens eneste værdi er rigtig. Det kan diskuteres, og derfor er vores bevægelse i øjeblikket i ordets egentlige forstand et "parti" - dvs. en del af en intellektuel-politisk kamp. - Så hvad er de åbenlyse alternativer til det völkische verdensbillede?

DEN MATERIALISME, der som beskrevet gemmer sig bag de to herskende verdenssystemer - kommunismen og den liberale kapitalisme - er tydeligvis ude af stand til at give mening til hverken det personlige eller det nationale liv.

Det siger sig selv, at enhver form for stat og regering er forpligtet til at handle på en sådan måde, at borgernes behov bliver tilstrækkeligt tilfredsstillet, hvorved magthaverne hverken bør holde disse behov nede med magt - som det er almindeligt i kommunistiske stater - eller kunstigt piske dem op - som kapitalistiske regimer har for vane at gøre. Men dette kan kun være det nødvendige første skridt. En stat kan ikke, efter at det er lykkedes for den - og det er i høj grad lykkedes for det hvide herredømme - udtømme sig selv i blot at administrere denne stat.

At sikre de grundlæggende livsfornødenheder er kun udgangspunktet. Hvis meningen med livet ikke tilføjes og kommunikeres på en bindende måde til alle borgere, vil den unge generation, som er vokset op desorienteret, gøre oprør mod dette system.

Materialisme er derfor ikke og kan ikke være et formål i livet. Hvor den er, ligner den et stof, der bedøver individet og får det til at glemme den indre tomhed i sit liv. Man kan kun have medlidenhed med disse mennesker. De er ulykkelige mennesker. Her ser vi årsagen til, at det netop er i de rigeste og mest problemfrie samfund i Vesten - f.eks. i den amerikanske middel- og overklasse, i Skandinavien og Vesttyskland - at de højeste selvmordsrater registreres, at velstandskriminalitet og psykisk sygdom stiger alarmerende, og at alkohol- og stofforbruget når desperate proportioner.

Det er tegn på en psykisk sygdom, som er ved at inficere hele folkeslag. Denne sygdom kaldes "materialisme som grundlag for et samfunds liv!"

Det er klart, at idealisme er en grundlæggende betingelse og forudsætning for menneskelivet, ja, det mest menneskelige ved mennesket. Når alt kommer til alt, sørger alle dyr for deres eget levebrød, og nogle arter skaber højtudviklede, statslignende strukturer til dette formål. Men ingen myre har nogensinde tænkt over meningen med sit miljø eller sit eget liv. Livet i moderne kommunistiske og kapitalistiske stater er en myres eksistens. Revolutionære i øst og vest gør oprør mod dette.

I denne sammenhæng rejser spørgsmålet om religion sig også naturligt for os.

I Det Tredje Rige blev der gjort isolerede forsøg på at genoplive vores forfædres artstilpassede, hedenske religion. Der er ingen tvivl om, at en vellykket genoplivning af den germanske religion ville have givet den völkische stat et ekstra, sikkert fundament. Menneskets religiøse behov ville have smeltet harmonisk sammen med statens og den nationale organismes ideologiske fundament.

Et lignende forsøg blev gjort af den kristen-protestantiske bevægelse blandt de tyske kristne, som på ingen måde var en nationalsocialistisk opfindelse, men hvis

rødder går langt tilbage. Kejser Wilhelm II skrev for eksempel fra sit hollandske eksil til den tidligere krigsminister von Stein i 1923:

"Doorn 9.IX.23

Min kære Excellence,

Mange tak for dit venlige brev. Ja, jeg studerer ivrigt Skrifterne. Du har helt ret, folk har ikke ændret sig fra den måde, GT beskriver dem på, men især ikke jøderne. De er derfor forblevet de samme røvere, mordere og tyve, som de fremstiller sig selv for os i Josvas bøger, og er blevet endnu mere ambitiøse og ondskabsfulde i deres had til udlændinge og kristne. Derfor har A.T. kun historisk betydning for mig. Det nye er meget tættere på mig. For mig er Kristi person alt, og ved siden af den forsvinder A.T.. Jeg står på den klare højde i skyggen af Forløseren og ser derfra ned i den dybe dal, hvor A.T. ligger oversvømmet af tåge. Ud af denne dal skinner enkelte, solbeskinnede bjergtoppe: de store profeter, enkelte salmer, enkelte ordsprog, som glæder mig.

I øvrigt er den gamle hævnerrige, menneskeødelæggende Jahve Judas lokale gud og har intet som helst at gøre med vores "Gud Fader"-opfattelse, som "Sønnen" har lært os. Vi er Guds børn (gennem Kristus), det anede det ærkegermanske folk allerede, da de bad til "Alfaderen", som jøden ikke vil vide noget om. Vores kirke fejler totalt i disse tider; i stedet for nationalt og monarkisk at opmuntre sjæle, forbliver den totalt "neutral" og taber terræn dagligt. Den lovgivende generalsynode er et billede på hjælpeløse mumlende gamle mænd og bringer skam over sig selv. Modige mænd som Doering, elsket af folket, bliver angrebet! Kirken må blive etnisk og national tysk, ikke pseudo-jødisk, som den er nu. Jeg forsøger at arbejde i den retning, men uden held. Rom er mere dygtigt aktiv; fremmer det katolske Kaisertum med jødisk-kapitalistiske embedsmænd!

*Johanniterordenen gør intet, adelen gør intet på landet! Hvad kunne de have gjort for at styrke monarken? Tanken i landet kunne have gjort det! Henry Ford siger: "Jøderne skabte verdenskrigen, helt af sig selv!" Derfor siger jeg: Væk med Moses, frem med Kristus!
Wilhelm"*

Både nyhedenskabet og de tyske kristne kunne have givet germanerne en religion igen, som - i lighed med islam på det kulturelle område - ikke bare ville have givet den enkelte et formål med livet, men også kunne have været med til at forme hele det nationale liv. Ingen af de to religiøse bevægelser var i stand til at gøre dette på egen hånd. Men det kan og skal ikke være den nationalsocialistiske folkestats opgave at skabe en statsreligion og påtvinge folket den. Vi nationalsocialister går ind for en fuldstændig adskillelse af kirke og stat og for religionsfrihed.

Vi kan lære meget af den katolske kirke, af dens religiøse system og dens hierarkiske orden:

Ligesom det i næsten tusind år er lykkedes den katolske kirke at give menneskene i dens kulturkreds en fast åndelig orden - hvad man så end måtte mene om denne ordens indhold og former - således vil nationalsocialismen også etablere et åndeligt fundament og dermed gøre en ende på det telt af retningsløshed og kaos, som har grebet det tidligere kristne Vesten siden opløsningen af den romersk-katolske kirkes absolutte åndelige magt. I stedet kommer en romersk vestlig orden på et nationalsocialistisk og dermed völkisch-racemæssigt grundlag.

En militant katolicisme, der ikke udelukkende er begrænset til den religiøse sfære, som det er tilfældet i nogle fascistiske bevægelser, og som også forfektes af katolske traditionalister, er ikke uproblematisk politisk. Men man kan ikke forvente, at katolicismen igen vil genvinde sin formative åndelige kraft. Den er uigenkaldeligt blevet en del af det "pluralistiske samfund" og dermed ikke-bindende.

Religion kan stadig give individer fodfæste i deres liv, men den er ikke længere i stand til at forme et nationalt samfunds åndelige og politiske karakter. Det behøver ikke nødvendigvis at forblive sådan. En dag, når vi nationalsocialister har etableret en folkestet med en solid ideologi, er det tænkeligt, at religiøse strømninger af samme slags også vil blive magtfulde og påvirke vores folks liv. Men det er usandsynligt, at den kristne eller nogen anden religion efter eksemplet med reislamisering igen vil være i stand til at forme en verden. Dette er blevet en opgave for den nationalsocialistiske bevægelse.

Vi har erkendt, at hverken materialisme eller religion - hvad det så end måtte være - kan overvinde den åndelige og mentale nedbrydning, den dybe krise i de hvide industrialiserede nationer. Det kan kun opnås med et verdenssyn, der er forpligtet på den ideelt formede tradition på vores kontinent. Den eneste arvtager til denne tradition er nationalsocialismen.

Men - spørger vores modstandere - behøver det nødvendigvis at være mennesker, der kommer i tvivl som de eneste bærere af meningen med menneskelivet? Findes der alternativer?

Den borgerligt-liberale individualisme prædiker konstant individets værdi. Den adskiller sig bevidst fra vores - som det hedder i besættelsestidens tyske forfatningsbeskyttelsesrapporter - "völkische Kollektivismus". Lad os se bort fra det faktum, at denne liberalisme gennem sin tætte sammenvævning med det umenneskelige kapitalistiske økonomiske system konstant tramper på sit eget

værdisystem uden selv at bemærke det. Lad os se på den liberalistiske ideologi alene:

Individets frihed, dets velbefindende og liv er den højeste værdi, bag hvilken folket og staten klart træder i baggrunden. Deres opgave er i bund og grund kun at sikre individets frie udvikling. Denne guddommeliggørelse af individet er absurd. De er elendige, fattige mennesker, der ser den eneste mening med deres eksistens i deres eget korte liv - i at blive født, arbejde, nyde, dø. Denne borgerlige individualistiske egoisme, som refererer til de tres eller halvfjerds år af ens eget liv, skal forestille at være alt? Hvor patetisk er det ikke at skulle sige til sig selv på sit dødsleje: "Den eneste mening med mit liv var at udvikle mig selv frit. Nu er det liv slut. Så resultatet bliver en meningsløs, tom intethed."

Er et sådant liv og en sådan død virkelig meningsfuld, smuk, human? Nej. Det enkelte menneskes liv har kun mening og værdi, når det rækker ud over sig selv, når det bliver brugt til noget varigt.

Selv hvis liberalismen nåede sit utopiske mål og skabte et samfund af "ansvarlige borgere", hvor hver enkelt udvikler sig selv i overensstemmelse med sin drøm om et lykkeligt og opfyldt liv, ville dette samfund stadig være meningsløst, tomt og dødt uden respekt for fortiden og uden ansvarlig bekymring for fremtiden.

Den enkeltes frihed finder kun sin værdi og mening i det nationale fællesskab. Uden dette bånd er individets liv værdiløst og meningsløst, da der ikke bliver noget tilbage af det. Den navnløse slave, der arbejdede i livslangt tvangsarbejde på de pyramider, der blev bygget til ære for det egyptiske imperium, har levet et mere meningsfuldt liv end den tyske borger, der er afhængig af fjernsyn og fritid, og hvis eneste bekymring er ikke at dø af en fed hjertesygdom! Dette er den dybe, indre mening bag det så ofte dæmoniserede nationalsocialistiske slogan:

"Du er ingenting! Dit folk er alt!"

Denne erkendelse mindsker ikke individets værdi, men øger den, fordi den indlejrer det i betydningen af den nationale historie. Hvis det ikke var sådan, ville intet menneske nogensinde have vovet og ofret sit liv for en idé, ingen ville nogensinde have blødt på alle tiders slagmarker!

Hver gang et menneske bevidst udsætter sig selv for livsfare for at kæmpe for et mål uden for sit eget liv - for sine medmennesker, for sin tro, for sit folk - håner han den ynkelige fejhed i ideologien om individets absolutte værdi, som kun er tænkelig i historieløse, dekadente sluttider.

Nej - det enkelte menneskes liv er ikke og kan ikke være den højeste værdi. Netop fordi nationalsocialismen ser sig selv som legemliggørelsen af personlighedens og racens højeste værdi, må vi lægge denne borgerlige holdning langt bag os.

Kun det menneske, der udvikler sig i fællesskabet, lever et meningsfuldt liv. De har så også ret til at forvente, at folkestaten gør en indsats for at forme deres livsvilkår på en human måde. Vi vil ikke tilbage til den egyptiske eller sovjetiske tvangsarbejder - men vi vil selvfølgelig heller ikke tilbage til den sjælløse forbrugsmaskine.

Nationalsocialisme betyder menneskelig frigørelse, social retfærdighed og værdighed.

Mennesket er et individ - derfor stræber det også efter individuel lykke - men det er også og frem for alt et samfundsvæsen i den evige kæde fra de døde til de endnu ufødte af sit folk - derfor får dette liv og stræben efter lykke kun mening og værdi i båndet til dette folk! For marxister er folket i sidste ende et ubetydeligt begreb uden mening og indhold. I deres internationalistiske vildfarelse gør de proletariatet til bæreren af historiens mening.

Den afgørende svaghed ved den marxistiske ideologi er dens tro på, at den historiske udvikling er uundgåelig. Heraf udspringer den dybe umenneskelighed og ligegyldighed over for arbejderklassens reelle forhåbninger. Karl Marx udtrykte det på denne måde: *"Det er ikke et spørgsmål om, hvad denne eller hin proletar, eller endda hele proletariatet, forestiller sig som sit mål for tiden. Det er et spørgsmål om, hvad det er, og hvad det vil blive tvunget til at gøre historisk i overensstemmelse med dette væsen."*

I mellemtiden er det blevet tilstrækkeligt klart, at andre mennesker altid tvinger folk til at gøre noget, men ikke "historien". Det er så mennesker, der hævder at anerkende og udføre historiens betydning. Arbejderklassen, som stædigt modsatte sig "historisk uundgåelighed", ville derfor naturligvis have brug for hjerner og en "fortrop" til at handle på dens vegne - for for en hengiven marxist er det utænkeligt, at historien ikke uundgåeligt fører til kommunisme. Lenin drog så denne konsekvens med brutal beslutsomhed og etablerede dermed det bolsjevikiske tyranni.

MARXISME har aldrig været en tankegang og en overbevisning hos arbejderklassen, men objektivt set altid en ideologi hos borgerlige intellektuelle, som i deres intellektuelle arrogance er ligeglade med arbejdernes ønsker, forestillinger og ideer. Marxismen er en skyttegrav af uforståenhed mellem "arbejderklassens fortrop", det kommunistiske parti, og den virkelige arbejderklasse og fører enten til almagt - hvor sovjetiske tanks garanterer ro - eller

til afmagt - hvor tvangsmidlerne mangler - hos de borgerlige intellektuelle, der ser sig selv som historiens eksekutører.

Marxismens almagt og afmagt er kun to sider af samme sag. Men det ville være uærligt at benægte, at ærlige og idealistiske marxister på tre måder har forsøgt at slippe ud af denne afgørende blindgyde i deres ideologi:

Maoisme, reformsocialisme og udogmatisk socialisme.

Jo mere elendige folks levevilkår er, jo større den uoverstigelige kløft er mellem en lille almægtig og ufatteligt rig overklasse og massen af folket, jo mere opstår behovet for en grundlæggende revolution af forholdene. Nogle steder fører denne situation i udviklingslandene til, at det lykkes kommunistiske grupper at mindske kløften mellem dem selv og folket. Det gælder især det maoistiske Kina, men også Cuba kan nævnes her. Grunden til dette er, at folkets interesser - ikke kun arbejderklassens - i et historisk øjeblik faldt sammen med deres kommunistiske herskers: Elendighed og underudvikling skal elimineres!

Det har intet at gøre med marxistisk ideologi og troen på proletariatets historiske opgave. Det er snarere en politisk organisering af et folk, der endelig søger et sikkert levebrød. Og det er faktisk svært at se, hvad der egentlig er marxistisk ved maoismen - Mao tse-tung: "Folket og kun folket er verdenshistoriens drivkraft!" - hvis man ser bort fra den fraseologiske overbygning. Og det forklarer til gengæld fascinationen og karismaen ved andre nationale revolutionære bevægelser i den tredje verden. Deres marxisme er for det meste bare en hvidvaskning for at få politisk og økonomisk hjælp fra den kommunistiske herskersfære. Disse bevægelser har ikke meget til fælles med marxistisk ideologi: De ligner mere fascisme som defineret af Benito Mussolini - fascisme er nationalisme + socialisme.

Maoismen er i sig selv en slags kinesisk fascisme. Men det virker ikke umuligt, at det post-maoistiske lederskab i Kina igen vil nærme sig den sovjetiske model, i det mindste på hjemmebane. Så vil kløften mellem magthavere og magthavere åbne sig igen. Under alle omstændigheder er socialismen i den tredje verden for det meste en fascisme, der ikke tør kalde sig det!

I de udviklede industrialiserede lande lykkedes det endelig socialreformistiske marxister at forankre sig i arbejderklassen. Denne succes blev købt ved en uerkendt, men flittigt praktiseret opgivelse af den marxistiske ideologi.

Faktisk har reformsocialismen - især som socialdemokratisme og fagbevægelse - store fordele, når det gælder om at forbedre arbejderklassens levevilkår. Det ville være uærligt blot at benægte dette. Men denne reformsocialisme, som var nødt til at bevæge sig længere og længere væk fra sin marxistiske oprindelse for at vinde arbejderne, har mistet sin eksistensberettigelse siden slutningen af Første Verdenskrig.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFGABORGANISATION

Der Kampf geht weiter!

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS Nyhedsbrev
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (137)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Forreste rapport
Interview med Molly

Tredje del

NSK: Dine aktuelle projekter er tydeligvis filosofiske og kunstrettede.

Beskriv venligst din holdning til sådanne emners betydning for politik.

Molly: Jeg forsøger stadig at opdatere fotografieret, men jeg har mest koncentreret mig om Adolf Hitler og menneskeligheden - her (www.movingtheancient.com/truth.htm). Jeg er nået op på 21 sider nu, og jeg har så meget mere til lave. At studere Anden Verdenskrig er et absolut minefelt af information. Man søger oplysninger om én ting og finder to andre ting, som man skal undersøge. Det føles lidt som om man er arkæolog og graver den begravede fortid frem. En fortid, som de helst ikke vil have, at den kommer frem i lyset. Vi kan takke internettet igen for den store strøm af

the NEW ORDER

Number 176 (2021) Founded 1973 April 26, 2022 (126)

The Fight Goes On!

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware entrepreneurs and racial kinemen fight side by side for the preservation.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His reasons are anti-White immigration, culture dilution, and re-orientation.

Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gerdard Lank

NSDAP/AO er verdens største Nationalsocialistisk propagandaleverandør!

Trykte og online tidsskrifter på mange sprog
 Hundredvis af bøger på mange sprog
 Hundredvis af hjemmesider på mange sprog

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!